

Där du vorna sover

Camilla Danilda

*Där
duvorna
sover*

Camilla Danilda

Förlagshuset Siljans Måsar
www.siljansmasar.com
ISBN: 978-91-88939-96-8

© Camilla Danilda, 2023
www.camilladanilda.se

Materialet i denna bok är skyddat enligt upphovsrättslagen.

Omslagsbild: Collage, Kathleen Graphic Design

Foto: Knut Pedersen

Grafisk form: Kathleen Graphic Design
www.kathleen.se

Tryck: ScandBook, Sverige, 2023
www.scandbook.com

*Jag har inte sett dig trots att jag hela tiden letar efter dig.
Ibland inbillar jag mig att jag ser dig komma gående emot
mig, en synvilla som dyker upp. En frammanad bild,
som när vi bilade första gången i Taurusbergen.
Förbjudna nätter när passionens hetta slet i vårt innersta.
Men när jag zoomar in dig är den borta.*

*Minns du våra nattvandringar i bergen? Den tysta närvaron.
När bara du och jag vilade medan livet och kärleken
återspeglade sig i stjärnhimlens kupol så oändligt.
Så är det nu, när jag ligger här och blickar ut över natthimlen.
Det är du och jag och stjärnorna.*

Jag älskar dig.

Kapitel 1

Queen

Stearinljusens lågor var knappt synbara i dagsljuset. Bara den varma luften som steg från vecken dansade mjukt i skenet. Ett svagt gyllene glitter reflekterades inbjudande på det tygbeklädda knäfallet. I dunklet bakom, dit ljuset inte riktigt nådde fram, hängde Jesus på korset. Hans huvud dinglade tröstillöst. Spikarna fastborrade för all evighet.

Queen tog två steg framåt och sedan en step-turn innan hon fortsatte med små lätta glidande steg fram mot altarets ljusbärare. Samtidigt lät hon armarna glida upp utmed sidorna i en båge, för att sedan skälva till och dala ner. En yrkesdansare som fortfarande, trots sin ålder, kunde göra piruetter, kanske inte riktigt lika graciöst för ett professionellt öga men för sin karriärs ära och den atmosfär som kyrkan skapade skulle hon ge allt i morgon.

För sista gången?

Var det verkligen hennes sista uppträdande?

Men nu, just nu, var hon en vit ängel, tänkte hon och hoppade tyst upp på trappsteget mot koret. Hon hade redan bevisat som ballerina att man inte behöver gå i pension vid fyrtiofyra års ålder. Att vänta till över sextio var något spektakulärt. Hon hade ett namn att leva upp till.

Ljusbäraren med de halvbrända ljusen dallrade till när hon närmade sig. Precis när hon drog tändstickan mot plomben vände hon sig om.

Var hon inte ensam här?

Utan att se eller höra något annat än Jesus uppspikade tystnad och med tändstickan fortfarande i handen vände hon sig tillbaka. Stickkan fann vecken och lågan på böneljuset brann till.

Tala, mitt barn.

Med långsamma skälvande steg beträdde hon oskyldigt området närmare korset med känslan av att ha ett vakande öga i ryggen.

Var det kanske bara prästen som fick vara här? Genom de höga blyinfattade fönsterrutorna sipprade solens strålar in och skapade ett spektrum av rödblåa toner över kyrkoaltaret, med blicken fäst på Jesus böjde hon sig ner på knäfallet.

En tår letade sig diskret ner på kinden och hon föll i bön, det fanns inte tid att bli sentimental. Med händerna knäppta sneglade hon mot korset. Så ensam han såg ut, tänkte hon med en impuls av att gå fram och räta upp hans huvud.

Högsta punkten, tänk er en lina som drar er uppåt.

Senast under dagens genrep hade hon upprepat orden. Linan, en metaforisk punkt. Som med danskarriären kunde likna en balanserande lindansös. Minsta felsteg skulle få dansösen att falla ner i en ofrivillig återvändsgränd. Hon visste också att den här magnifika junidagen innan pensionen tog vid, var den dag som skulle komma med förändring.

I morgon skulle hon veta om hon kunde uppfylla allas förväntningar. Inte bara dottern Sophias och mediernas utan också den inre framgång som ständigt varit hennes drivkraft.

En fast hand på Queens axel fick henne att rycka till. Hon hade försvunnit långt bort i bönen.

”Ledsen att störa dig, men kvällstidningarnas paparazzi har kommit. Jag följer dig ut genom sakristian.” Kyrkoherdens stora hand vilade varm och trygg mot hennes tunna axel, förankrade henne som en förtöjd båt.

Hon nickade.

”En liten stund till bara.” På något underligt sätt var det som om kyrkans tjocka väggar skyddade henne och det starka ljuset utanför skulle få henne att känna sig skör.

”Ta bönen med dig, mitt barn.”

Kunde hon berätta för kyrkoherden att Jesus kallat på henne? Hon hann knappt tänka tanken innan han klämde till på hennes axel och sa:

”Gud är ständigt närvarande för den som följer hans stig.”

”Det är det här med förändringen, pensionen och det som kommer. Jag

liksom ...” Queen reste sig upp. Hon hade aldrig varit kristen på det sättet. Aldrig gått i kyrkan. ”Tiden kommer i kapp mig, det jag inte hunnit tänka tidigare.” Ett kort uppehåll. ”Det både lockar mig men får mig också att inse att något är på väg att dö. Någoting inom mig”, hon masserade handflatorna. Stigma, var det så det hette? Blodet från Jesus korsfästning.

”Sannerligen, jag säger Er; om vetekornet inte faller i jorden och dör förblir det ett ensamt korn. Men om det dör ger det en rik skörd.” Kyrkoherdens ord studsade tillbaka mellan kyrkans kupol och de båda lyfte blicken åt Jesus håll. Orden tycktes löpa runt i tomheten. ”Amen. Det var Johannes döparens ord”, sa han och gjorde en gest åt henne att följa med.

Kyrkan ekade tomt när Queen följde kyrkoherdens gestalt, hans vita långa dräkt gungade runt benen. Hon vände sig om och tittade en sista gång på korset bakom altaret. Jesus huvud hängde fortfarande livlöst, men det fridfulla ansiktet såg nu både milt och barmhärtigt ut.

”Om något dör ger det en rik skörd”, mumlade hon och böjde huvudet åt Jesus innan hon gick vidare ut i värmen.

Under de timmar hon tillbringat inne hade hon glömt bort den strålande dagen. Solhatten gjorde sitt. Hela parken sjöd och bubblade av liv. Tankarna lättade. Värmen hade alltid gjort henne bekväm.

Kapitel 2

Sophia

Jag skyndar buttert på stegen för att hinna ner i tunnelbanans svalka. Småspringer fram till tåget. Viftar med händerna åt lokföraren.

”Hallå.” Han låtsas inte se mig. Nu skulle jag bli sen till jobbet. Perrongen ligger tom. Bara en ensam tiggare sitter på betonggolvet, annars är det tyst och stilla. Jag försöker undvika honom med blicken. Lager på lager med kläder i värmen. Kanske allt han äger. Jag kör ner handen i fickan. Han följer min rörelse och sträcker fram koppen. Hundralappen ligger ensam med några utländska mynt. Leende visar han upp en tandlös gom.

En hundralapp är inte så mycket mer än några paket mjölk, bröd och havregryn. Andreas heltidslön täcker alla utgifter. Mina extra arbetspass var fjärde lördag på biblioteket, är snarare tid för mig. Då behöver jag inte släpa i väg barnen till förskolan och stressa hem till matlagningen. Jag sätter mig en bra bit ifrån tiggaren som fortfarande ler åt mig. Den hårda stenbänken kyler när jag fumlar fram mobilen och ringer mamma.

”Stör jag? Går genrepet bra?”

”Älskling, du vet att du alltid kan ringa. Det är svårt att föreställa sig fullsatta bänkrader nu när kyrkan vilar i tystnad. Tv och radio har ockuperat huvudingången. Sensationellt och uppseendeväckande, skriver kultursidorna.” På något sätt lät mamma ändå märkbart lugn. Bänken skavde lätt mot ryggkotorna och jag lutade mig tillbaka och lät stenbänken massera rygglutet. ”Är allt klart inför morgondagen?”

”De nya svarta balettskorna behövde bankas lite, var förbi Kungliga Operan igår. Men nu ska allt vara klart.”

”Bra, det var ett väldigt raffigt foto du skickade igår.”

Slimmad spets, en specialdesignad svart konferencierklädsel, vilket

framhävde mammas vältränade kropp. Det ljusa håret högt på huvudet i en lång rak tofs tillsammans med löshår. Så olika vi är.

”I morgon kommer jag att överraska även dig, piruettera in och ut mellan presentation och scenerna.” Queens röst fnittrade till.

”Jag kan ändå inte fatta att du inte är nervös, mamma.” Jag bet av en hudflisa på tummen. Timmarna flappar förbi när jag som barn legat på dansgolvet och såg på fotstegens monotona koreografi. Mammans hela liv hade varit en koreografisk dans, konstellationer i ständig rörelse sökande sin perfektion i scenljuset. Att hon orkat.

”Det finns mycket som jag tycker ska bli skönt att sluta med efter alla år på balettakademien och undervisningsårens slit. Den ständiga kampen och tävlingen med andra dansare, du vet? Nu kommer jag ha mer tid med er.”

”Åker du hem till oss nu? Ida väntar.”

”Jag tar en sväng i parken och sedan köper jag med lunch åt Andreas och barnen.”

”Okej, swishar”, mina ögon blickar bort mot tiggaren. Min mamma skulle inte ha något emot att jag gett honom pengarna, fast hon behöver dem mer. ”Jag gör det nu. Du vet hur dålig täckningen är när tunnelbanan är på väg in.” Ryggen känns kall och stel när jag reser mig upp. ”Vi ses sen.”

”Puss”, mammas röst försvinner bort i tågets gnissel. Tiggaren vinkar åt mig när dörrarna öppnas, samtidigt som jag trycker in BankID.

Den varma junihettan slår emot mig som kontrast när jag kommer upp från tunnelbanans svala mörker. Runt omkring mig ser jag lättklädda människor. Det är som om de sliter av sig kläderna så fort vårsolen kikar fram. Kaféerna överbefolkas och tränger sig ut på trottoarerna. Det skulle bli en lugn eftermiddag på biblioteket. Trots att SMHI lovat varmt väder hela veckan kan jag inte låta bli att tänka på hur skönt det kommer att bli inne på biblioteket. De redan gröna bladen och det spirande gräset stressar mig. Global upphettning. Sommaren kommer bli katastrofalt torr och brandrisken är redan hög. Inte ens grillning är tillåten, har de sagt

på radion. Vilket är ytterst ovanligt vid den här tiden. Ändå drog våra syrianska grannar i gång grillen så sent som i går. Jag ser faktiskt fram emot regnet som de lovar om en vecka. Eller är jag bara avundsjuk? Vill jag kanske också sitta obekymrat i solen och röra runt i en alldeles för dyr latte? Skratta och le och fullständigt strunta i hur det går med den här planeten?

Biblioteksentrén lämnar dagsljuset utanför. Jag trycker upp solglasögonen i håret.

”Gunilla, är du här?” Jag har armarna fyllda av böcker som hamnat i återlämningslådan och hälsar förvånat på min chef. ”Man hade trott att det nya systemet skulle få låntagarna att orka gå några få steg till.” Jag pekar med famnen på inlämningsrobotens metalliska arm.

”Som vanligt är den sönder.” Gunilla stampar nervöst med foten ”Hinner du ta några ord med mig?” Tärna vippar i sandalen.

”Okej, men vad säger Karin? Vi skulle ju köra dubbelt innan vi bytte av varandra.”

”Jag har redan pratat med henne”, Gunilla börjar gå mot personalrummet.

”Ska bara lägga ifrån mig böckerna och hämta en kopp kaffe.”

Kapitel 3

Queen

Den andliga upplevelsen ville inte riktigt lämna Queen och hon drog sig närmare kyrkan igen. Kyrkoherden skulle säkert släppa in henne. Mediauppbådet utanför ingången såg ut att packa ner och journalisterna började droppa av. Lördag och lunchtid. En svart bil närmade sig i synfältets ytterkant. Kunde det vara Bengt Åke? Journalisten som alltid var ihärdigt snokande. Hon hade aldrig varit mycket för deras envetna frågor. Men hennes instängda lägenhet lockade sällan, även om hon öppnade balkongdörren och alla fönster blev det inte detsamma som ute i naturen eller med Ida och Oscar. Ida fick henne alltid på bra humör. De små, söta ännu lite knubbiga fingrarna på femåringens hand silkeslen i hennes. De båda söta barnbarnen tillsammans. Det skulle ha varit ... Nej, hon fick inte tänka på det nu. Det här med att sluta sin yrkeskarriär var större än hon anat.

Närvaron och den magiska atmosfären drog henne närmare kyrkan och kyrkoherden. Bengt Åke i den svarta bilen verkade ha fått syn på henne och rattade om i en U-sväng för att komma närmare. Nu kunde hon lika gärna gå direkt hem till Sophia i stället. Hon var precis på väg över vägen när något svart fladdrade förbi i periferin.

Något måste dö, hann hon tänka och Jesus ansikte förvreds på korset. Förloppet gick i ultrarapid och när asfalten närmade sig spelades hela morgonen upp som en film. Hon var både betraktare och skådespelare och vände tiden, avvaktade lite och började spola bakåt, först sakta och sedan allt fortare och fortare. Hon hörde ett högt vrål inom sig innan det nådde omgivningen. Ett öronbedövande skrik. En hög smäll. Och tiden stannade till.

Sommarklänningen lyfte henne, tyget bredde ut sig som öppet hav. Vingarna slog av solhatten som rullade i väg. Det knakade oroväckande och det blev varmt. Benen skakade. Något exploderade, allt gick i tusen bitar. Ur en vulkan rann varm lava. Allt blev svart.

Kapitel 4

Sophia

Jag befinner mig på arbetet när telefonsamtalet kommer. Nervöst pillar jag på hålslaget i gråsargad ton utan att uppfatta hans namn. Avflagnad färg lämnar spår på skrivbordet. Den är i stil med allt övrigt på stadsbiblioteket. Bara datorn och nyinkomna böcker vittnar om att ett millennium har passerat. Kommunens nedskärningar. Inköpsstopp. Budgeten som aldrig tycks räcka till. Gunilla hade precis upprepat dem. Den krulliga sladden till den omkopplade interna telefonen är exakt så lång att det endast går att sitta ner innan man svarar i telefonen.

”Sitter du ner?” Mansrösten är dov och lite skrovlig. ”Jag ringer från polisen.”

Luren väger tungt i handen och jag vet att något snart ska bli sagt till mig som jag inte vill höra. Jag hinner tänka på alla hemska saker som jag kan komma på, men mest koncentrerar jag mig på att inte pillra på hålslaget.

Bakom mig hör jag någon som nervöst skrapar med fötterna. Någon som givetvis vill fråga om någon bok, kanske ett fjärrlån. Eller en av femtonminutersdatorerna som inte går i gång. Folk blir arga då, stampar fram till lånedisken och ska ha hjälp omgående. Mannen i luren har börjat prata igen. Svetten bryter fram under armarna.

”Va?” säger jag och håller för ena örat, trycker telefonen närmare mot det andra för att höra rösten tydligare. Näst intill hörbara ljud som formas till ord.

”Sitter du ner? Sophia Inger, jag vill att du sätter dig ner för jag har ganska allvarliga saker att berätta.”

Orden Sophia Inger går som en ilning genom kroppen. Det kallas jag

bara när det är riktigt allvarliga saker. Läkare. Myndigheter. Jag hinner tänka att något av barnen har varit med om en olycka. Eller båda? Jag börjar räkna hur många minuter det tar att springa till tåget. Tjugofem minuter minst att komma till sjukhuset. Så idiotisk jag är som lämnar barnen ensamma med Andreas för att åka hit. Rösten fortsätter prata, men jag förstår inte riktigt vad han säger.

”Har det hänt barnen något?”

Mannen tar sats igen, men jag avbryter honom.

”Du behöver inte berätta något mer just nu, säg bara att de lever och vart jag ska bege mig.” Jag avslutar meningen med ett litet skratt. Som för att fly från allvaret och besökarnas klagovisa i bakgrunden. Det är minst tre par fötter som skrapar nu.

”Nej, det är inte dina barn. Jag ska fatta mig kort. Som sagt, jag ringer från sjukhuset och det gäller en olycka.”

Tystnad. En harkling. Sedan tystnad igen.

Jag drar efter andan. Mitt synfält smalnar av. Jag försöker fånga ihop tankarna i ett lass. Golvet gungar och jag känner ett tryck över bröstet. Jag stirrar på hålslaget. Konturerna är suddiga.

Det är tyst i luren. Besökandes fötter skrapar mot linoleumgolvet.

Kapitel 5

Sophia

”Gunilla”, min röst skär genom korridoren. Jag springer ner till dörren längst ner. Karin står kvar vid diskhon i personalrummet. Stannar. Flåsar. ”Är du kvar?” Andan i halsen.

”Ja, Gunilla ville prata lite mer om, du vet.” Karin himlade med ögonen ”Besparingarna.” Mimade hon.

”Det har hänt något. Allvarligt alltså. Queen har blivit påkörd.”

”Ojdå, Queen, så sorgligt.”

”Det är min mamma.”

”Din mamma, den världsberömda dansdonnan? Fattar inte.” Karin tor- kar av händerna på handduken, tar ett steg närmare.

”Jag behöver åka. Nu.” Rycker åt mig väskan.

”Står ni båda två här. Vem är där nere?” Gunilla spänner ögonen i mig.

”Alltså, jag måste dra. Qu... jag menar min mamma ligger på sjukhu- set.”

”Queen, är alltså din mamma, menar du?” Karin betraktar Sophia och sedan Gunilla. ”Visste du det?”

”Va, är det sant?”

”Men säg inget till någon. Lova. Jag måste dra.”

Senast jag åkte taxi var när Oscar hade fått kruppanfall mitt i natten och Andreas stannade hemma med Ida. Men det gick bra, upprepar jag för mig själv medan chauffören blinkar höger ut på vägen mot Södersjukhu- set. Andreas svarar inte. Jag trycker av mobilen, han som alltid har den tillgänglig. Varför svarar han inte nu? Med darrande fingrar och hoppande

bokstäver lyckas jag skicka ett sms. Ett illamående börjar sprida sig, jag har aldrig gillat att åka bil.

Hur kör han egentligen, den där taxichauffören? Jag öppnar fönstret och sväljer en vag uppstötning medan olustigkänslor sprider sig i magen. Jag är säkert bara hungrig och försöker se min matlåda som ensam står kvar i lunchrummet på biblioteket. Koncentrerar mig hårt på att utkristallisera bilden. Rosa eller var den ljusgrön? Kaffeberoende sedan studenttiden. Kaffekoppen står och väntar på mig, lite till höger i skåpet, den jag fått av mamma på mors dag samma år som Ida föddes för fem år sedan. Hur kan jag tänka på mat och kaffe när min mamma ligger på sjukhus? Olycka, allvarlig sådan dessutom. Hjärnan går på högvarv. Om jag blundar kräks jag. Jag stirrar stint fram på vägen, tills bilen saktar in och släpper in en lastbil i filen.

”Kör om då!” Taxin kan väl inte ligga och trycka bakom en seg lastbil.

Taxichauffören slänger en sur blick i backspegeln och suckar uppgivet till svar. När jag vänder mig om ser jag en svart bil svänga ut från en parkering. Teslamärket lyset silvrigt och bilen lägger sig fasligt nära.

Vi vet inte om hon överlever. Hjärnan har fått en ordentlig smäll. Hade de sagt så? Vi vet inte skadorna än, men det ser inte bra ut.

Jag irrar runt en lång stund innan jag hittar akuten.

”Du kan inte komma in här nu.” Sköterskan ställer sig bredbent i dörröppningen. Biter ihop käken, kan nästan höra hur tänderna knastrar.

”Det är min mamma.” Jag försöker klämma mig förbi.

”Inte nu. Du får vänta i väntrummet en trappa upp.”

Jag vägrar ge mig och använder min långa kropp mot den mycket mindre kvinnan. Med en lätt knuff föser jag henne åt sidan. Med ytterligare några få steg är jag framme vid britsen.

En livlös kropp, en köttig massa som väller ut från huvudet. Tjockt flytande klumpigt blod. En cirkus av sladdar, slangar och ljud från apparater. Tre människor, fasta bestämda händer. Rösterna höjs innan de drar mig bakåt.

”Du måste låta oss arbeta ostört.”

En bastant kvinna tar över, leder mig bort till en pall. En annan sätter en påse framför mig. Jag hulkar och får kramp i magen. Saliven guppar omkring i den vita plastpåsen. Någon som baddar mig i pannan. Svett? Jag som är så kall. En tablett av något slag.

”Svälj det här.”

Hur påverkas vi av tidigare generationer?

Efter ett samtal ändras allt och Sophias värld rasar. Drömmar, ambitioner och föresatser håller inte längre i det verkliga livet. Som om inte det skulle vara nog, diagnostiseras Sophia med en obotlig sjukdom. Oförmögen att hålla ihop, glider maken och barnen längre bort från henne. Hon är på bristningsgränsen.

Det blir inte heller som Sophias mamma, Queen, tänkt sig när hon ska avsluta sin livslånga danskarriär. Genom dramatiska förändringar tvingas Queen i stället möta det hon en gång flydde ifrån. Samtidigt som dottern Sophia befinner sig i upplösningstillstånd, reser Queen bakåt i tiden för att göra upp med sitt förflutna.

Kommer Queen och Sophia kunna försonas med sitt ursprung?

